

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 18 marca 1947 r.

Nr 25

T R E Ś C :

R O Z P O R Z A D Z E N I A :

- Poz:** 96 — Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 stycznia 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, a co do §§ 10—22 nadto w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych 357
- 97 — Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 stycznia 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu w sprawie wykonania art. 7 ust. 3 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych 374
- 98 — Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 stycznia 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych 378

O B W I E S Z C Z E N I E

- 99 — Ministra Skarbu z dnia 22 lutego 1947 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym 381

96

R O Z P O R Z A D Z E N I E

Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych

z dnia 20 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, a co do §§ 10—22 nadto w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Na podstawie art. 8 ust. 1 i 2, art. 10 ust. 2, art. 21 ust. 3, art. 32 ust. 3, art. 40 ust. 2, art. 49 i 50 zdanie drugie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) oraz art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

- a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128),
- b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia,

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekreście bez bliższego określenia rozumieć należy dekret z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

Do art. 5 ust. 2.

§ 2. 1. Osoby wymienione w art. 5 ust. 2 nie przestają być podatnikami również w przypadku wydzierżawienia gospodarstwa rolnego.

2. Jeżeli właściciel gospodarstwa rolnego jest nieobecny lub nieznan z miejsca pobytu, obowiązek podatkowy ciąży na faktycznym posiadaczu gospodarstwa rolnego, który korzysta z gospodarstwa jak właściciel.

Do art. 6.

§ 3. Objęcie w posiadanie zachodzi nie tylko w przypadku, gdy nabywca uzyskał

własność, lecz także w przypadku gdy wprowadzenie w faktyczne posiadanie gruntu nastąpiło przed uzyskaniem własności.

Do art. 7 ust. 2.

§ 4. Jeżeli gospodarstwo rolne posiada niepełną ilość hektarów, przychód szacunkowy dla końcówki gruntów, obejmującej ułamek hektara, oblicza się stosunkowo do ilości arów. Części ara, wynoszące więcej niż 0,5, zaokrągla się wzwyż do pełnego ara; mniejsze części ara opuszcza się. Ogólną powierzchnię gospodarstwa rolnego, wynoszącego mniej niż ar, zaokrągla się przy wymiarze podatku do całego ara.

Do art. 7 ust. 7.

§ 5. Za jeziora uważa się wody zamknięte w rozumieniu art. 2 pkt 3) ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357).

Do art. 7 ust. 8.

§ 6. 1. Przy określaniu za pomocą norm, kiedy działki specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym, komisja podatku gruntowego powinna kierować się zasadą, iż w każdym razie działki specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym, jeżeli różnica między przychodem faktycznym z tych działek a przychodem szacunkowym, obliczonym na podstawie norm przychodowości gruntów z tej części gruntów, które zajęte są pod uprawę danego działu specjalnego, nie przekracza 30% tegoż przychodu.

2. W przypadkach, gdy prowadzenie działu specjalnego nie wiąże się bezpośrednio z obszarem gruntów, zajętych pod ten dział (np. pszczelarstwo, hodowla inwentarza itp.), komisja podatku gruntowego określa ilość normy, o których mowa w ust. 1 (ilość uli, sztuk bydła), z uwzględnieniem rozmiaru gospodarstwa.

Do art. 7 ust. 10 i 12.

§ 7. 1. Do podstawy opodatkowania dolicza się różnicę pomiędzy przychodem faktycznie uzyskanym z działów specjalnych a przychodem szacunkowym, obliczonym z tych działów.

2. Podstawa opodatkowania dla gospodarstw rolnych, prowadzących działki specjalne, składa się zatem z przychodu szacunkowego, ustalonego w myśl zasad ogólnych, oraz różnicy, o której mowa w ust. 1.

Do art. 7. ust. 13.

§ 8. Za długi zaciągnięte na potrzeby gospodarstwa rolnego uważa się wyłącznie pożyczki, zużyte na potrzeby tego gospodarstwa.

Do art. 8 ust. 1 i 2.

§ 9. Powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego dzieli powiat (miasto wydzielone z powiatu) najwyżej na trzy strefy ekonomiczne, gospodarstwa zaś rolne na trzy grupy:

- 1) ziemniaczano-żytnią,
- 2) zbożowo-hodowlaną,
- 3) ogrodniczo-hodowlaną.

§ 10. Najmniejszym okręgiem strefy ekonomicznej jest w zasadzie obszar gminy zbiorowej, a najmniejszym okręgiem grupy gospodarstw — obszar gromady.

§ 11. 1. Przy podziale powiatu (miasta wydzielonego z powiatu) na strefy ekonomiczne bierze się pod uwagę odległość od rynku zbytu, gęstość zaludnienia, środki komunikacyjne, ogólny stan gospodarczy itp. warunki ekonomiczne.

2. Przy zaliczaniu gospodarstw rolnych do jednej z trzech grup, wymienionych w § 9, komisja bierze pod uwagę rodzaj gruntów, kierując się zasadami podanymi w § 12.

§ 12. 1. Do grupy gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych zalicza się gospodarstwa, posiadające grunty: najlepsze i bardzo dobre, zasobne w składniki odżywcze, łatwe do uprawy, ciepłe, o czynnym podglebiu, umożliwiające nawet bardzo głęboką orkę, przepuszczalne, lecz dostatecznie wilgotne, przewiewne, nie zaskorupiające się, zawierające zazwyczaj znaczne ilości próchnicy słodkiej, nie wymagające melioracji, dające nawet w warunkach średniej kultury wysokie plony najszlachetniejszych roślin, wymagających głębokiego zakorzenienia się, lub nadające się pod uprawę wszelkich warzyw, jak np. grunty:

- 1) mady chude, średnio ciężkie, nie zamakające lub zamakające na krótki okres czasu podczas wylewów rzeki, w której dolinie leżą,
- 2) czarnoziemy stepowe lessowe, na znacznej warstwie lessowej, leżące na lessie, piasku lub żwirze,
- 3) lessy całkowite lub głębokie.
- 4) czarne ziemie (pochodzenia bagienne), na przepuszczalnym podłożu,

- 5) najlepsze i dobre ziemie kujawskie o przepuszczalnym marglowym podłożu,
- 6) dobrze położone bielice mocnych szczyrków i glin — zmeliorowane,
- 7) dobre rędziny (borowiny) — dostatecznie głębokie.

2. Do grupy gospodarstw zbożowo-hodowlanych zalicza się gospodarstwa posiadające grunty: dobre i średnie w swym stanie naturalnym, bez ulepszeń jednak fizycznych wadliwe i nieraz zawodne lub ze względu na położenie nadające się pod mniejszy wybór roślin uprawnych, niż grunty gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych, jak np.:

- 1) lessy nażwirkowe, napiaskowe, nawapienne, naglinowe mocne i nałowe, dostatecznie grube,
- 2) lepsze bielice, gliny i szczyrki mocne, dostatecznie grube, na przepuszczalnych podłożach,
- 3) piaski nalessowe i nabelicowe — dostatecznie głębokie, mniej wytrzymałe na suszę, niż grunty gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych,
- 4) grunty nadrzeczne, nisko położone, przepuszczalne, często podmakające, w razie odpływu wód rzecznych zbyt wysychające,
- 5) grunty wapienne i marglowe dostatecznie głębokie, przepuszczalne i przewiewne, bardzo wrażliwe na suszę i nadmiar wilgotności atmosferycznej, leżące wysoko na podłożu wapiennym,
- 6) grunty torfowe bardzo dobre, zmeliorowane, zawierające dużo części mineralnych i niedużo części roślinnych w stanie daleko posuniętego rozkładu (włókien roślinnych nie widać),
- 7) grunty podgórskie, płaskie albo z łagodną wystawą południową lub południowo-zachodnią, nie wyżej położoną jak 400 m nad poziomem morza, choćby połączone z trudnością sprzętu przy znaczniejszych opadach,
- 8) lekkie szczyrki, leżące na lżejszym mniej związłym podłożu, lecz z dużą ilością części pyłowych w warstwie glebowej, o dobrze uformowanej warstwie próchnicznej odpowiedniej grubości,
- 9) gliny ciężkie, bielice, ily właściwe, szczyrki mocne na nieprzepuszczalnych podłożach — niezmeliorowane.

- 10) grunty sapowate oraz gorsze odmiany czarnoziemów lessowych i iłowych czarnoziemów podkarpackich.

3. Do grupy gospodarstw ziemniaczano-żytnich zalicza się gospodarstwa, posiadające inne grunty słabe oraz najslabsze.

§ 13. Przy podziale powiatu na strefy ekonomiczne i na grupy gospodarstw powiatowa komisja podatku gruntowego kieruje się w zasadzie własną znajomością stosunków miejscowych, w razie potrzeby jednak powinna wysłuchać opinii wójta gminy i gminnego instruktora rolnego.

§ 14. Przy ustalaniu stref ekonomicznych i zaliczaniu gospodarstw do poszczególnych grup miejska komisja podatku gruntowego kieruje się w zasadzie własną znajomością stosunków miejscowych, w razie potrzeby jednak powinna wysłuchać opinii jednego lub większej ilości rolników gminy miejskiej jako biegłych.

§ 15. Komisja podatku gruntowego ustala przeciętną przychodowość z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich dla każdej ze stref ekonomicznych w granicach od 80% do 120% normy podstawowej, ustalonej w myśl zasad art. 7 ust. 3 (norma dla danej strefy ekonomicznej) w taki sposób, by suma iloczynów, otrzymanych z pomnożenia ogólnej ilości hektarów gruntów, podlegających podatkowi w każdej ze stref, przez przeciętną przychodowość tej strefy, ustaloną przez komisję, była równa iloczynowi z pomnożenia ogólnego obszaru gruntów (użytków) w powiecie (w mieście wydzielonym z powiatu) przez normę podstawową (art. 7 ust. 3).

Przykład:

Powiat o obszarze 100.000 ha gruntów podlegających podatkowi (użytków), dla którego norma podstawowa została ustalona w myśl art. 7 ust. 3 w wysokości 12 q z jednego ha gruntów ziemniaczano-żytnich, komisja podzieliła na trzy strefy ekonomiczne:

- do I strefy komisja zaliczyła obszar 50.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków)
- do II strefy komisja zaliczyła obszar 30.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków)
- do III strefy komisja zaliczyła obszar 20.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków)

Przeciętną przychodowość z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich komisja ustaliła:

- dla I strefy na 108% czyli na 12,96 q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich
- dla II strefy na 100% czyli na 12,— q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich
- dla III strefy na 80% czyli na 9,6 q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich.

Suma zatem iloczynów otrzymanych z pomnożenia ogólnej ilości hektarów gruntów, podlegających podatkowi (użytków) w każdej ze stref, przez przeciętną przychodowość tej strefy, ustaloną przez komisję dla 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich, wyniesie:

I strefa ekonomiczna	- 12,96 q x 50.000 ha =	648.000 q
II „ „	- 12, - q x 30.000 ha =	360.000 q
III „ „	- 9,6 q x 20.000 ha =	192.000 q
Razem . .		1.200.000 q

Suma ta jest równa iloczynowi z pomnożenia ogólnego obszaru gruntów (użytków) w powiecie przez normę podstawową (art. 7 ust. 3):

$$12 \text{ q} \times 100.000 = 1.200.000 \text{ q.}$$

§ 16. Stosunek procentowy przeciętnej przychodowości z 1 ha gruntów w grupach gospodarstw zbożowo-hodowlanych oraz ogrodniczo-hodowlanych do takiejże normy w grupie gospodarstw ziemniaczano-żytnich ustala się, jak następuje:

- dla grupy gospodarstw zbożowo-hodowlanych w granicach do 125%,
- dla grupy gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych w granicach do 150% przeciętnej przychodowości, ustalonej w myśl § 15 (normy dla danej strefy ekonomicznej) lub normy podstawowej, jeżeli powiat ma tylko jedną strefę ekonomiczną.

§ 17. 1. Komisja podatku gruntowego ustala podział łąk i pastwisk na cztery rodzaje w zależności od ich właściwości: na najlepsze i bardzo dobre, dobre, średnie i pozostałe w myśl zasad wyrażonych w §§ 19 i 20.

2. Przepisy §§ 13 i 14 stosuje się odpowiednio.

§ 18. 1. Komisja podatku gruntowego określa przeciętny przychód z 1 ha gruntów zajętych na łąki i pastwiska w stosunku procentowym do ustalonej w myśl § 15 normy dla danej strefy ekonomicznej lub do normy podstawowej, jeżeli powiat ma tylko jedną strefę ekonomiczną.

2. Stosunek ten nie może przekraczać dla łąk i pastwisk:

1) najlepszych i bardzo dobrych . .	150%
2) dobrych	120%
3) średnich	90%
4) pozostałych	50%

§ 19. 1. Za łąki najlepsze i bardzo dobre uważa się łąki dwu- i wielokośne, o glebie za-

sobnej w składniki odżywcze, przepuszczalnej i przewiewnej, o położeniu dostępnym w każdej porze roku, powierzchni równej, umożliwiającej wszelkie prace maszynowe, posiadające przy warunkach sprzyjających odpływ wód odpowiedni, ogólny zbiór siana co najmniej 40 q z 1 ha, składającego się ze szlachetniejszych traw słodkich (rajgrasów, kostrzew, wyczyńca łąkowego, owsików) oraz z roślin motylkowych (koniczyny, komonicy, lucerny, chmielowej itp.) prawie zupełnie bez chwastów łąkowych (grubej i kwaśnej flory, skrzyków, trzciny, sitowia, turzycy, mchów itp.) np.:

- 1) łąki nadrzeczne i polne, użyźniane przez naturalne zalewy żyzną wodą z rzek i pól, choćby zalewy następowały niekiedy w porze niewłaściwej, przeszkadzając w sprzęcie siana, a odpływ był niezupełnie dostateczny i woda miejscami stała za długo,
- 2) łąki mineralne, zmeliorowane lub nawadniane, w tym ostatnim przypadku o ile doprowadzenie do każdej parceli dostatecznej ilości żyznej i ciepłej wody jest możliwe w miarę potrzeby,
- 3) łąki torfowe, zmeliorowane, z materią organiczną w stanie daleko posuniętego rozkładu, posiadające urządzenia do dowolnego doprowadzenia świeżej wody i regulowania jej poziomu,
- 4) łąki mineralne, zmeliorowane, z urządzeniami, pozwalającymi na dowolne regulowanie nawodnienia poszczególnych parcel lub też na nawodnienie wodami mniej żyznymi.

2. Do łąk najlepszych i bardzo dobrych mogą być także zaliczone łąki podgórskie i niżej położone lepsze łąki górskie oraz łąki sztuczne lub naturalne, zmeliorowane i przynoszące odpowiedni zbiór siana.

3. Za łąki dobre uważa się łąki dwukośne, leżące na glebie o właściwościach fizycznych i chemicznych gorszych niż gleba pod łąkami najlepszymi i bardzo dobrymi, jednak o powierzchni równej ogólnym zbiorze siana średnio ponad 25 q z 1 ha, w którym obok traw szlachetnych występuje znaczna ilość traw nieszlachetnych oraz chwastów, jak:

- 1) łąki polne, nieużyźniane zalewami, o łatwym dostępie w latach suchszych, posiadające poziom wód za niski, a wydajność siana zmniejszoną, w latach mokrych zaś poziom wód wysoki a wydajność siana zwiększoną lecz gorszej jakości,
- 2) łąki nadrzeczne i nadjeziorne, nie zalewane lub z niedostatecznym odpływem, posia-

dające w latach mokrych poziom wód za wysoki, ilość siana większą lecz gorszej jakości, w latach suchych zaś ilość siana mniejszą lecz lepszej jakości, a dostęp utrudniony w razie długotrwałych deszczów,

- 3) łąki torfowe zmeliorowane z materią organiczną bardzo lub w znacznej części rozłożoną i wskutek tego dość przepuszczalne, posiadające urządzenia do spiętrzania wody gruntowej oraz łąki z urządzeniami, jak łąki najlepsze i bardzo dobre, jednak z mniej rozłożoną materią organiczną.

4. Za łąki średnie uważa się:

- 1) łąki zbyt suche o glebie przepuszczalnej, mało zasobne, nadające się raczej pod uprawę rolną, o zbyt niskim poziomie wód gruntowych, dostępne, o powierzchni mniej więcej równej, o urodzaju siana nierównym, a mianowicie w latach suchych obniżonym do 10 q z 1 ha, w latach mokrych zaś znacznie podniesionym, o średniej lub nawet dobrej jakości siana,
- 2) łąki, które ze względu na wydajność i jakość siana mogą być zaliczone do łąk najlepszych, bardzo dobrych i dobrych, lecz na których sprzęt jest znacznie utrudniony z powodu nierówności powierzchni, obecności krzaków lub kamieni, jako też łąki, do których dostęp jest utrudniony lub które podlegają częstym powodziom,
- 3) łąki torfowe, zmeliorowane, z materią organiczną mało rozłożoną, choćby posiadające urządzenia do spiętrzania wody gruntowej, jednakże z małym zasięgiem podsiąkania wody wskutek małej przepuszczalności gruntu oraz łąki torfowe o roślinności gorszej jakości niż łąki najlepsze, bardzo dobre i dobre,
- 4) łąki górskie wyżej położone lub mniej dostępne.

5. Do łąk średnich zalicza się w zasadzie tylko łąki jednokośne, wyjątkowo także dwukośne, jeżeli zbiory z nich nie przekraczają przeciętnych zbiorów z łąk średnich.

6. Za pozostałe łąki uważa się wszystkie inne łąki słabsze i najslabsze.

§ 20. 1. Za pastwiska najlepsze i bardzo dobre uważa się pastwiska urządzone na pierwszej jakości gruntów mineralnych, posiadające odpowiednie warunki wilgotności z odpowiednim poziomem wód gruntowych wskutek dostatecznej ilości (około 600 mm rocznie) i odpowiednio rozłożonych opadów atmosferycznych bądź też na skutek celowych

zabiegów melioracyjnych, okres wypasu co najmniej 5-cio miesięczny, powierzchnię równą, łatwo dostępną, roślinność szlachetną typowo pastwiskową, wystarczającą do dobrego wyżywienia 3 — 4 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu.

2. Do pastwisk najlepszych i bardzo dobrych mogą być także zaliczone pastwiska dobre o lepszych stosunkach wilgotnościowych lub zalewane żyznymi wodami, jeżeli zalewy nie powodują dłuższych przerw w pasaniu.

3. Za pastwiska dobre uważa się pastwiska, które posiadają glebę o właściwościach fizycznych i chemicznych, nieco gorszych niż pastwiska najlepsze i bardzo dobre, łatwo dostępne, o równej powierzchni, o ilości paszy dostatecznej do dobrego wyżywienia średnio 2 — 3 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu, o dobrej jakości paszy, w której jednak obok najszlachetniejszej roślinności pastwiskowej występuje mniej szlachetna i chwasty, jak:

- 1) pastwiska na gruntach bardziej zwięzłych z niewysoką (około 550 mm rocznie) ilością opadów lub na gruntach lżejszych o znacznie mniejszej ilości opadów (około 600 mm rocznie), o poziomie wód gruntowych w dużym stopniu zależnym od warunków atmosferycznych, o wzroście roślinności bujniejszej w latach wilgotniejszych, o jakości lepszej, a o słabszym wzroście w latach suchszych i dłuższych przerwach w pasaniu,
- 2) pastwiska na gruntach dość żyznych o za wysokim normalnie poziomie wód gruntowych, powodującym w latach wilgotniejszych zarówno możliwość uszkodzenia darni przez pasące się zwierzęta, jak i gorszą jakość paszy skutkiem dość znacznej przymieszki chwastów, o jakości paszy lepszej, ale o ilości mniejszej w latach suchych, z możliwością przerw w okresie pasania,
- 3) pastwiska urządzone na gruntach torfowych bardzo dobrych, zmeliorowanych, zawierających dość dużą część mineralnych, części roślinnych w stanie dość daleko posuniętego rozkładu (włókien roślinnych nie widać lub można rozróżnić tylko poszczególne włókna roślinne),
- 4) pastwiska górskie z okresem wypasania nie krótszym niż 3½ miesiąca, łatwo dostępne i prawie niekamieniste.

4. Za pastwiska średnie uważa się pastwiska wymagające do normalnego użytkowania melioracji, dostarczające paszy do dobrego

wyżywienia 1 — 2 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu, o powierzchni mniej więcej równej, choćby wykazującej obecność krzaków, kamieni i kęp, jak:

- 1) pastwiska na gruntach średniej jakości, o małej przeciętnej ilości opadów (mniej niż 550 mm rocznie) i zbyt niskim poziomie wody gruntowej, o paszy średniej lub nawet dobrej jakości, lecz w ilości niewielkiej, ze względu na duże przerwy w okresie pasania nadające się raczej pod uprawę rolną,
- 2) pastwiska na gruntach torfowych dobrych, zmeliorowanych, zawierających mało części mineralnych, o słabo rozłożonych częściach roślinnych.

5. Za pastwiska pozostałe (słabe i najslabsze) uważa się wszystkie inne pastwiska.

§ 21. Przy ustalaniu podstawy opodatkowania gospodarstwa rolnego bierze się pod uwagę ogólny obszar gruntów rolnych (użytków podlegających podatkowi gruntowemu), ogólny obszar łąk i pastwisk, normę dla danej strefy ekonomicznej lub normę podstawową, przeciętną cenę 1 q żyta (art. 7 ust. 3), stosunki procentowe, o których mowa w §§ 15, 16 i 18, oraz dolicza się ewentualną różnicę z działów specjalnych (§ 7) jako też przychód z gruntów, znajdujących się pod lasami (art. 7 ust. 6) lub jeziorami (art. 7 ust. 7).

Do art. 8 ust. 4.

§ 22. 1. Dla każdego miasta wydzielonego z powiatu tworzy się odrębną komisję podatku gruntowego, w skład której wchodzi zamiast powiatowego inspektora samorządowego (art. 8 ust. 4 pkt 3) — wojewódzki inspektor samorządowy.

2. Jeżeli powiat lub miasto wydzielone z powiatu podzielone jest na kilka okręgów urzędów skarbowych, dyrektor właściwej izby skarbowej wyznacza urząd skarbowy, którego przedstawiciel wchodzi w skład powiatowej (miejskiej) komisji podatku gruntowego.

3. Do ważności uchwał komisji podatku gruntowego potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej członków. Komisja decyduje większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Do art. 9.

§ 23. 1. Gruntów, zwolnionych od podatku, nie wlicza się do ogólnego obszaru gruntów gospodarstwa rolnego przy ustalaniu jego powierzchni (art. 7 ust. 2).

2. Zwolnienia od podatku gruntowego będą stosowane przez władze wymiarowe:

- 1) co do gruntów, wymienionych w pkt 1) i 2) art. 9 — na podstawie posiadanych danych,
- 2) co do gruntów, wymienionych w pkt 4), 7), 8), 9), 10) i 11) art. 9 — na podstawie zaświadczeń lub zawiadomień właściwych władz,
- 3) co do gruntów, wymienionych w pkt 3), 5) i 6) art. 9 — na podstawie deklaracji, przedstawionych przez osoby zainteresowane, a popartych dowodami, umożliwiającymi stwierdzenie okoliczności, uzasadniających zwolnienie od podatku.

Do art. 9 pkt 1).

§ 24. 1. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku mokradła, które są zalesione lub nadają się do użytkowania jako łąki lub pastwiska.

2. Za „wody otwarte” uważa się wody nie zamknięte w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357).

Do art. 9 pkt 2).

§ 25. Od podatku wolne są wszystkie grunty podlegające podatkowi od nieruchomości na mocy art. 15 jak również zwolnione od tego podatku na mocy art. 16.

Do art. 9 pkt 3).

§ 26. 1. Za dochody, przeznaczone na cele kultu religijnego, uważa się dochody, które zostały przeznaczone na nabycie lub utrzymanie przedmiotów majątkowych, używanych wyłącznie przy spełnianiu czynności, należących do objawów kultu religijnego.

2. Nie korzystają ze zwolnienia od podatków grunty, z których dochody są przeznaczone w części na cele kultu religijnego, w części zaś na inne cele (utrzymanie osób duchownych, zakonnych, służby itp.).

Do art. 9 pkt 5).

§ 27. 1. Gruntami pod torami kolejowymi są:

- 1) torowiska (grunty pod właściwymi torami i urządzeniami technicznymi wraz z przylegającymi ścieżkami, ograniczone krańdzą korony torowiska),
- 2) grunty pod budynkami w obrębie stacji, placami do ładowania i drogami dojazdowymi,

- 3) pasy przy torowiskach kolejowych o szerokości w rzucie poziomym 3 m.

2. Podział powierzchni terytorium kolejowego na część wolną i część podlegającą podatkowi gruntowemu władze wymiarowe będą przeprowadzać na podstawie dowodów, dostarczonych przez dyrekcje kolejowe, a w ich braku na podstawie dowodów, posiadanych przez władze podległe Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju.

3. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku grunty pod torami kolei prowizorycznych i sezonowych.

Do art. 9 pkt 6).

§ 28. 1. Za grunty użytkowane przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe uważa się grunty przeznaczone do celów badawczo-naukowych i będące w użytkowaniu rolniczym:

- 1) Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego,
- 2) wyższych i średnich zakładów naukowych,
- 3) powiatowych i gminnych szkół rolniczych,
- 4) innych instytucji naukowych jak np. Polska Akademia Umiejętności, Polskie Towarzystwo Zootechniczne itp.

2. Za grunty należące do zakładów doświadczalnych uważa się grunty należące do gospodarstw rolnych tych zakładów doświadczalnych, których celem jest prowadzenie przy pomocy metod naukowych badań w zakresie uprawy roślin albo hodowli zwierząt dla uzyskania wskazań mających służyć praktycznemu rolnictwu.

Do art. 9 pkt 7).

§ 29. 1. Za użytkowane w celach wojskowych bądź służby bezpieczeństwa publicznego uważa się grunty, pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego, których głównym przeznaczeniem jest bezpośrednio i trwale służyć celom wojskowym bądź celom służby bezpieczeństwa publicznego (np. poligony, place ćwiczeń, lotniska itp.), nawet gdyby w części zostały wydzierżawione, jeżeli przez to nie tracą cech zasadniczych.

2. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku grunty, pozostające wprawdzie w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego, lecz przeznaczone na gospodarstwa rolne.

Do art. 9 pkt 8), 9) i 11).

§ 30. W przypadku, gdy sztuczne zalesienie gruntów, wymienionych w art. 9 pkt 8), 9) i 11), następuje nie w jednym roku, lecz stop-

niowo w ciągu kilku lat, zwolnienie od podatku służy w zależności od tego, kiedy wystąpiło o zwolnienie, a mianowicie:

- 1) dla każdej części gruntów odrębnie — od następnego roku po dokonaniu sztucznego zalesienia danej części lub
- 2) dla całej powierzchni gruntów, sztucznie zalesionych, licząc czasokres zwolnienia od roku następnego po ukończeniu zalesienia całej powierzchni.

Do art. 9 pkt 10).

§ 31. 1. Zwolnienie od podatku przyznaje się w wysokości, odpowiadającej stopniowi zmniejszonej wartości użytkowej lasów ochronnych, określonego przez właściwe władze, np. 25% zmniejszeniu wartości użytkowej lasów ochronnych odpowiada 25% zmniejszenia podatku.

2. Grunty zajęte pod plantacje wiklinowe nie korzystają ze zwolnienia od podatku; jeżeli jednak plantacje wiklinowe zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjąłowieniem, chronią brzegi wód przed obrywaniem się i w ogóle są utrzymywane dla celów wymienionych w art. 9 pkt 10), plantacje takie należy traktować jako lasy ochronne i po stwierdzeniu ich ochronnego charakteru grunty takie mogą być całkowicie lub częściowo zwolnione od podatku gruntowego w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej ochronnych plantacji wiklinowych na skutek zarządzonych ograniczeń w ich użytkowaniu.

Do art. 10 ust. 2.

§ 32. Stawki podatku przewidziane w art. 10 ust. 1 obowiązują poczynając od roku podatkowego 1946.

Do art. 10 ust. 3 pkt 5).

§ 33. Osoby prawne, których dochody zgodnie ze statutem są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, mogą korzystać z ulgi podmiotowej w podatku gruntowym.

Do art. 10 ust. 4.

§ 34. 1. Za ośrodki kultury rolnej uważa się gospodarstwa rolne, których prowadzenie ma na celu podniesienie produkcji rolnej w kraju drogą zaopatrywania innych gospodarstw w doborowy materiał siewny bądź też hodowlany albo popularyzowanie nowych metod uprawy roślin i hodowli zwierząt, mogących służyć podniesieniu produktywności gospodarstw wiejskich.

2. W szczególności do kategorii ośrodków kultury rolnej zalicza się gospodarstwa rolne należące do:

- 1) Państwowych Zakładów Hodowli Roślin,
- 2) Zarządu Stadnin Państwowych,
- 3) innych instytucyj publiczno - prawnych a przeznaczone do akcji nad podniesieniem kultury rolnej,
- 4) dzierżawione przez Polski Związek Hodowców i Wytwórców Nasion.

Do art. 11 ust. 3 i 4.

§ 35. 1. Przy stosowaniu zniżki z art. 11 ust. 3 i 4 nie bierze się pod uwagę dzieci odanych na naukę rzemiosła na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr 40, poz. 350), jeżeli podatnik nie łoży na ich utrzymanie lub naukę.

2. Przy ustalaniu zniżki z art. 11 bierze się pod uwagę tylko te dzieci, na które przysługiwała zniżka podatnikowi w dniu 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.

Do art. 12 ust. 1.

§ 36. 1. Przyznanie ulgi w podatku na skutek nadzwyczajnych okoliczności istotnie osłabiających zdolność płatniczą podatnika może dotyczyć tylko tego okresu gospodarczego, w którym zaszły te okoliczności, tj. podatek może być obniżony lub całkowicie niepobrany za rok podatkowy, bezpośrednio następujący po roku, w którym zaszły te okoliczności.

2. Za wydarzenia (klęski) żywiołowe uważa się następujące zjawiska żywiołowe: nadmierne opady deszczowe i śnieżne, grad, burze, huragany, posuchy, upały, mrozy, okiść, sadz, pożary, powodzie, masowe pojawienie się szkodliwych owadów oraz innych szkodników natury zwierzęcej lub roślinnej, jak również epidemiczne choroby roślin i zwierząt.

3. Przyznanie ulgi w podatku z powodu klęsk żywiołowych może nastąpić wówczas, gdy spowodowały one istotne straty w ziemiopłodach, inwentarzu żywym i drzewostanie lub pociągnęły za sobą uszkodzenie albo zniszczenie budowli oraz straty w inwentarzu martwym i nie zostały pokryte premią ubezpieczeniową.

§ 37. Rozmiar strat, wyrządzonych klęską, ustala się przez porównanie przychodu sza-

czunkowego z gospodarstwa rolnego, dotkniętego klęską, jaki by został ustalony, gdyby klęska nie powstała, z rzeczywistym przychodem z tego gospodarstwa w roku, w którym klęska miała miejsce.

§ 38. 1. Ustalenie wysokości strat, spowodowanych klęską żywiołową, powinno nastąpić z urzędu lub na wniosek podatnika komisyjnie (§ 41) w terminie dni 30 od dnia wydania żywiołowego.

2. Jeżeli wysokość szkód i strat, wyrządzonych klęską, może być stwierdzona dopiero po upływie pewnego czasu (np. w przypadkach posuchy, mrozów, rdzy zbożowej itp.), rozmiar szkód można ustalić w czasie późniejszym, jednakże w okresie, w którym możliwe jest ich stwierdzenie.

§ 39. Jeżeli z charakteru wydarzenia żywiołowego wynika, że klęska dotknęła mniej więcej w jednakowym stopniu obszar całej gromady lub całej gminy, badanie rozmiaru szkód można ograniczyć do zbadania stanu faktycznego na obszarze 2 — 3 gospodarstw w danej gromadzie (gminie) i wysokość ustalonych tą drogą strat przyjąć za podstawę przy przyznawaniu ulg dla wszystkich podobnych gospodarstw, dotkniętych klęską w tejże gromadzie (gminie).

§ 40. 1. Ustalenia rozmiarów klęski władza wymiarowa powinna dokonać komisyjnie przy udziale biegłych.

2. Jako biegłych należy powołać:

- 1) sołtysa gromady, na której obszarze znajduje się gospodarstwo nawiedzone klęską,
- 2) gminnego instruktora rolnego bądź przewodnika wiejskiego,
- 3) przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej.

3. W razie potrzeby władza wymiarowa może powołać nadto biegłych rolników, leśników itp. z listy, ustalonej na podstawie wniosków organizacji samorządu rolniczego.

§ 41. 1. Biegli komisyjnie powinni stwierdzić rodzaj klęski, obszar gruntu dotkniętego klęską, rozmiar strat w stosunku procentowym do przychodu szacunkowego, jaki by został osiągnięty z danego działu gospodarstwa rolnego, gdyby klęska nie powstała, jak również rozmiar uszkodzeń lub zniszczeń w budynkach i inwentarzu zarówno martwym jak i żywym. Ponadto biegli komisyjnie powinni stwierdzić, czy uszkodzeniu lub zniszczeniu uległa jedyna, pierwsza lub druga uprawa oraz czy skutki

klęski mogą być zażegnane w bieżącym okresie gospodarczym przez nową uprawę lub na skutek sprzyjających zmian atmosferycznych i w jakim stopniu.

2. Na zasadzie powyższych ustaleń, ujętych w formę protokołu, biegli komisyjnie wyrażają opinię co do konieczności udzielenia ulg podatkowych i co do rodzaju ulg, jakie należałoby przyznać poszczególnym gospodarstwom. Opinię tę zamieszcza się w protokole jako wniosek biegłych.

3. Władza wymiarowa nie jest skrepowana opinią biegłych, powinna jednak uzasadnić, dlaczego od niej odstępuje. W tym celu władza wymiarowa może powoływać świadków oraz zasięgać opinii innych biegłych.

§ 42. 1. Powołani przez władzę wymiarową biegli powinni komisyjnie stwierdzić:

- a) ilość hektarów obszaru leśnego, dotkniętego klęską,
- b) wiek zniszczonego drzewostanu, jaki znajdował się na obszarze dotkniętym klęską,
- c) ilość zniszczonego drzewostanu na skutek klęski żywiołowej; ilość tę wyraża się stosunkiem procentowym ilości zniszczonego drzewostanu do ilości drzewostanu, jaki był dotychczas na obszarze dotkniętym klęską.

2. Iloczyn, otrzymany z przemnożenia ilości ha obszaru leśnego, dotkniętego klęską (lit. a), przez wiek zniszczonego drzewostanu oraz tegoż ilość wyrażoną w stosunku procentowym (lit. c), wyraża ilość kwintali żyta, o których równowartość należy obniżyć podatek dla gospodarstwa leśnego z powodu klęski żywiołowej. Jeżeli jednak ilość kwintali żyta, obliczona w sposób powyższy na skutek klęski żywiołowej, przewyższa roczny podatek wyrażony w kwintalach żyta dla danego gospodarstwa leśnego i nie można w całości potrącić jej z podatku za rok podatkowy, następujący bezpośrednio po roku, w którym klęska zaszła, wysokość nadwyżki należy potrącać w następnych latach podatkowych, aż do wyczerpania, nie dłużej jednak, niż przez lat dziesięć.

Przykłady:

Gospodarstwo rolne, składające się z obszaru 100 ha lasu w wieku od 1 roku do 80 lat; na skutek klęski żywiołowej uległo zniszczeniu 3 ha lasu 20-letniego w 30%.

Ilość kwintali, o jaką należy obniżyć podatek, wynosi:

$$3 \times 20 \times \frac{30}{100} = 18 \text{ q}$$

W roku podatkowym bezpośrednio następującym po roku, w którym klęska nastąpiła, należy z kwoty ilości podatku, wyrażonego w kwintalach, potrącić równowartość 18 q żyta.

W tym samym gospodarstwie rolnym na skutek klęski żywiołowej uległo zniszczeniu 50 ha lasu 30-letniego w 100%.

Ilość kwintali, o jaką należy obniżyć podatek, wynosi:

$$50 \times 30 \times \frac{100}{100} = 1500 \text{ q}$$

Gospodarstwo to należy zwolnić zatem od podatku w ciągu 10 lat podatkowych, następujących bezpośrednio po roku, w którym klęska zaszła, gdyż opłaca ono corocznie równowartość 100 q żyta, lecz ulga w podatku nie może przekroczyć 10 lat.

Do art. 12 ust. 2.

§ 43. 1. Przy stosowaniu ulg, przewidzianych w art. 12 ust. 2, mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 41. Biegli komisyjnie ustalają rozmiar szkód, doznaných z powodu działań wojennych, bądź stan zagospodarowania gospodarstw, powstałych z przebudowy ustroju rolnego i z osadnictwa przy zastosowaniu przepisów §§ 40 i 42.

2. Organa wykonawcze związków samorządowych hierarchicznie wyższego stopnia, powołane do zatwierdzenia wniosków władzy wymiarowej w przedmiocie zastosowania ulg, któreby obniżały ogólną kwotę wymiaru w okręgu danej władzy wymiarowej o więcej niż 20%, mogą posługiwać się bądź danymi, ustalonymi w myśl ust. 1, bądź też zbadać sprawę na miejscu. W tym przypadku mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 41 ust. 3.

Do art. 12 ust. 4.

§ 44. Zmniejszenie podatku w myśl art. 12 ust. 1 i 2 lub zmiana podstawy opodatkowania w myśl art. 12 ust. 3 może nastąpić także po wymiarze podatku zarówno z urzędu jak i na wniosek podatnika. W tym przypadku decyzja wymaga zatwierdzenia władzy wymienionej w art. 2 ust. 2, której służą uprawnienia przewidziane w § 43 ust. 2.

Do art. 15 ust. 1 pkt 1).

§ 45. 1. Podatkowi od nieruchomości podlegają na obszarze gmin miejskich:

- 1) wszelkiego rodzaju budynki lub inne zabudowania wraz z gruntami pod tymi budynkami lub zabudowaniami oraz z należącymi do nich podwórzami (dziedzińcami), zieleńcami, kwietnikami, ogródka-

mi, placami składowymi, przejściami, dojazdami itp. gruntami, przylegającymi do budynków i zabudowań,

- 2) grunty niezabudowane o powierzchni do 5.000 m² włącznie, bez względu na rodzaj użytkowania,
- 3) grunty niezabudowane o powierzchni ponad 5.000 m², jeżeli nie są stale użytkowane jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady, ogrody, jak również jeżeli nie są pokryte lasami lub wodami, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa.

2. Jeżeli w nieruchomości, należącej do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, a nie przedzielonej ulicą, placem publicznym lub cudzą własnością, część gruntu jest zabudowana w rozumieniu ust. 1 pkt 1) niniejszego paragrafu, a pozostała część jest nie zabudowana — część nie zabudowana również podlega podatkowi łącznie z zabudowaną częścią tej nieruchomości, jeżeli odpowiada warunkom wymienionym w ust. 1) pkt 2) i 3).

Do art. 15 ust. 1 pkt 1) i art. 17 ust. 1 pkt 1).

§ 46. Kioski uliczne oraz kioski reklamowe, jeżeli nie są trwale złączone z gruntem, nie podlegają podatkowi.

Do art. 15 ust. 1 pkt 2) i ust. 2.

§ 47. 1. Na obszarze gmin wiejskich podatkowi podlegają:

- 1) niezwiązane z gospodarstwem rolnym domy mieszkalne (wille, domy letniskowe itp.) i inne budynki (handlowe, przemysłowe itp.) wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami,
- 2) związane z gospodarstwem rolnym budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami:
 - a) stale wynajmowane w całości lub w przeważającej części, a składające się z więcej niż 4 izb; podatek jednak wymierza się tylko od tej części budynku, która jest stale wynajmowana,
 - b) wydzierżawione oddzielnie od gospodarstwa rolnego.

2. Za związane z gospodarstwem rolnym uważa się budynki, zamieszkałe przez właścicieli (dzierżawców) gospodarstw rolnych, posiadających nawet mały obszar gruntów użytkowanych w sposób rolniczy (gospodarstwo zaopatrzone jest w inwentarz żywy, zabudo-

wania gospodarskie itp.), chociażby dochód właścicieli (dzierżawców) tych gospodarstw płynął głównie z innych źródeł, jak np. z szewstwa, furmaństwa, wynagrodzenia za pracę, emerytury itp.

3. Przez „podwórza i place” rozumie się grunty pod i między budynkami albo innymi zabudowaniami oraz grunty przylegające do budynków lub zabudowań, np. grunt między budynkiem i ulicą — drogą.

4. Za budynek wynajęty w przeważającej części uważa się budynek wynajęty w więcej niż połowie powierzchni.

5. Szklarnie (oranżerie) uważa się za związane z gospodarstwem rolnym.

Do art. 15 ust. 2.

§ 48. Budynki, związane z gospodarstwem rolnym, wynajmowane sezonowo, nie podlegają podatkowi, chociażby składały się z więcej niż z 4 izb.

§ 49. Jeżeli właściciel lub dzierżawca gospodarstwa rolnego prowadzi w swoim domu zakład handlowy lub przemysłowy (np. sklep, kuźnia), budynek ten traci cechy budynku związanego z gospodarstwem rolnym, jeżeli zajęty jest w przeważającej części na zakład handlowy lub przemysłowy.

Do art. 16 pkt 3).

§ 50. 1. Zwolnione są od podatku nieruchomości stanowiące własność prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, nie przynoszące dochodu przez ich wynajęcie lub wydzierżawienie w całości lub w części, w szczególności zaś budynki, poświęcone służbie bożej (kościóły, domy modlitwy itp.) oraz zajęte na seminaria duchowne; na domy przygotowawcze dla zakonników i zakonnice, na domy mieszkalne zakonników i zakonnice, składających śluby ubóstwa, na pomieszczenia biskupów i duchowieństwa parafialnego oraz na ich lokale urzędowe.

2. Nieruchomości, stanowiące własność prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, przynoszące dochód przez ich wynajęcie lub wydzierżawienie w całości lub w części, nie korzystają ze zwolnienia co do części wynajętej lub wydzierżawionej, chociażby dochody te przeznaczone były nie tylko na utrzymanie osób duchownych, lecz także na cele kultu religijnego.

Do art. 16 pkt 7).

§ 51. 1. Wolne są od podatku grunty nie mogące być zabudowane na podstawie obo-

wiązujących przepisów, a w szczególności na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 sierpnia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 514) oraz dekretem z dnia 2 kwietnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109) i na podstawie prawa górniczego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 85, poz. 654), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 627) oraz rozporządzeń i zarządzeń właściwych władz wydanych na podstawie tych przepisów.

2. Za podstawę do zwolnienia służy zaświadczenie władz budowlanych stwierdzające, że w danym roku podatkowym odnośne grunty w myśl przepisów prawa budowlanego nie mogą być zabudowane.

Do art. 16 pkt 9).

§ 52. Tylko ta część budynku wolna jest od podatku, która z powodu złego stanu nie jest zamieszkała ani też nie jest w inny sposób użytkowana.

Do art. 16 pkt 10).

§ 53. Przepis art. 16 pkt 10) stosuje się w przypadku, gdy budynek składa się najwyżej z 4 izb. Jeżeli budynek składa się z więcej niż 4 izb, nie korzysta on ze zwolnienia od podatku, chociażby były wydzielone lub wynajęte najwyżej 4 izby.

Do art. 17 ust. 1.

§ 54 .1. Przez „części ułamkowe” rozumie się części idealne, a więc nie posiadające określonych granic (np. własność $\frac{5}{7}$ budynku).

2. Części budynku, posiadające określoną granicę, wydzielone hipotecznie, a stanowiące przedmiot odrębnej własności, uważa się za oddzielne jednostki podatkowe.

Do art. 18 ust. 2.

§ 55. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio do art. 18 ust. 2.

Do art. 21 ust. 1.

§ 56. 1. Przez „czynsz należny” rozumie się czynsz, który najemca lub dzierżawca obowiązany jest płacić wynajmującemu albo dzierżawującemu.

2. Gdy najemca lub dzierżawca oprócz czynszu wyrażonego w określonej kwocie lub zamiast tego czynszu zobowiązał się z tytułu najmu lub dzierżawy jeszcze do innych świad-

czeń (w gotówce, w naturze, w pracy lub w innej formie) na rzecz wynajmującego lub wydierżawiającego, jednorazowych lub powtarzających się, do sumy czynszu dolicza się wartość tych świadczeń wykonanych w ciągu roku poprzedzającego rok podatkowy.

3. Jeżeli w sumie należnego czynszu mieści się wynagrodzenie za specjalne świadczenia wynajmującego na rzecz najemcy (np. za ogrzewanie, za oświetlenie, za obsługę, za używanie mebli), wartość tych świadczeń, wykonywanych w ciągu roku poprzedzającego rok podatkowy, potrąca się od sumy czynszu należnego.

4. Zmiana (zwyżka, zniżka) wysokości czynszu w ciągu roku podatkowego nie powoduje zmiany podstawy opodatkowania na ten rok.

5. W latach podatkowych 1946 i 1947 w myśl art. 41 ust. 2 dla części mieszkalnych budynków zniszczonych lub uszkodzonych, a naprawionych lub odbudowanych zgodnie z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o rozbiorce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) podstawę opodatkowania stanowił roczny czynsz, obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r.

Do art. 21 ust. 1 i 2.

§ 57. W miejscowościach kuracyjnych i letniskowych za podstawę opodatkowania przyjmuje się:

- a) czynsz należny z roku poprzedzającego rok podatkowy za okres czasu, na jaki nieruchomość została wynajęta,
- b) w braku tego, czynsz, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w roku poprzedzającym rok podatkowy za okres czasu, na jaki nieruchomość mogła być wynajęta.

Do art. 21 ust. 3.

§ 58. 1. Dla nieruchomości lub ich części nie wynajmowanych lub nie wydierżawianych, dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania według art. 21 ust. 1 i 2, za podstawę opodatkowania w latach 1946 i 1947 przyjmuje się:

- a) dla nieruchomości budynkowych lub ich części wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami — 5% ich bieżącej wartości obiegowej,

- b) dla gruntów niezabudowanych — 3% ich bieżącej wartości obiegowej.

2. Przy ustalaniu bieżącej wartości obiegowej budynków fabrycznych nie dolicza się wartości maszyn i urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków.

3. Bieżącą wartość obiegową ustala się na podstawie cen, płaconych w miesiącu sierpniu 1939 r. za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach i pomnożonych przez mnożnik, którego wysokość ustalają:

- a) dla gmin wiejskich i miast niewydziałonych z powiatu — właściwe powiatowe rady narodowe,
- b) dla miast wydzielonych z powiatu — miejskie rady narodowe tych miast po zasięgnięciu opinii stowarzyszeń właścicieli nieruchomości miejskich oraz organizacyj samorządu gospodarczego (izb przemysłowo-handlowych i izb rzemieślniczych).

W przedsiębiorstwach, prowadzących prawidłowe księgi handlowe jako wartość obiegową z miesiąca sierpnia 1939 r. można przyjąć, za zgodą podatnika, wartość ujawnioną w bilansie otwarcia na dzień 1 stycznia 1939 r.

4. Mnożnik ten (ust. 3) powinien być ustalony w takiej wysokości, aby odpowiadał faktycznej wielokrotności zwyczajki czynszu pobieranego w roku poprzedzającym rok podatkowy w danej miejscowości za lokale użytkowe, wynajmowane lub wydzierżawiane w budynkach osób trzecich, w porównaniu z czynszem, pobieranym za te same lokale w miesiącu sierpniu 1939 r., przy czym dla podatników, którzy w budynkach własnych wykonują przedsiębiorstwa świadczenia rzeczy bądź usług w przeważającej części po cenach reglamentowanych, mnożnik ten nie może przekraczać dla nieruchomości budynkowych liczby „10”, a dla gruntowych „6”.

5. Dla Ziem Odzyskanych przyjmuje się ceny, płacone w miesiącu sierpniu 1939 r. za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach i podobnych miejscowościach położonych na pozostałych obszarach Państwa.

Do art. 24.

§ 59. Lokalami są wszelkiego rodzaju pomieszczenia mieszkalne, handlowe, biurowe i inne wraz z należącymi do nich zabudowaniami gospodarczymi, piwnicami, składami itp., bądź wynajmowane, bądź oddawane do bez-

płatnego używania, bądź też zajmowane w budynku własnym.

§ 60. Za pomieszczenia w nieruchomościach użytkowych uważa się wszelkiego rodzaju pomieszczenia otwarte, jak place składowe, lub zamknięte w budynkach głównych i zabudowaniach ubocznych wraz z wszelkiego rodzaju urządzeniami jak np. piecami, kominami itp.

Do art. 25 pkt 1) i 2).

§ 61. Lokale mieszkalne, zajmowane przez pracowników urzędów i przedsiębiorstw, wymienionych w art. 25 pkt 1) i 2), a znajdujące się w lokalach tych urzędów lub przedsiębiorstw, podlegają podatkowi bez względu na to, czy odnajmowane są tym pracownikom za czynszem, czy też są oddane bezpłatnie lub przydzielone jako mieszkanie służbowe.

Do art. 25 pkt 3).

§ 62. 1. Lokale urzędowe władz i instytucyj uznanych prawnie wyznań religijnych, jak również pomieszczenia seminariów duchownych, pomieszczenia w domach przygotowawczych dla zakonników i zakonnice oraz pomieszczenia mieszkalne zakonników i zakonnice, składających śluby ubóstwa, wolne są od podatku.

2. Podlegają podatkowi lokale mieszkalne duchowieństwa, z wyjątkiem części lokali, zajętych na cele urzędowe (np. kancelaria).

Do art. 26 ust. 1.

§ 63. Za osoby, zajmujące lokale lub ich części uważa się nie tylko osoby mieszkające (prowadzące przedsiębiorstwo lub wykonujące zawód w lokalu), ale również te osoby, które lokal wynajęły lub pozostawiły do własnego użytku na jakiegokolwiek cele, chociażby lokalu tego w rzeczywistości nie użytkowały.

Do art. 26 ust. 2.

§ 64. Jeżeli lokal zamieszkuje nie tylko lokator główny, lecz także osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisji lokalitywnych (mieszkańcowskich) lub władz kwaterunkowych, wymiaru podatku dokonywa się dla każdej z tych osób odrębnie w stosunku do wysokości komornego opłacanego przez każdą z nich administracji domu.

Do art. 26 ust. 3.

§ 65. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby, zajmujące z nim lokal lub jego część bez względu na to, czy osoby te mieszkają w lokalu podatnika z tytułu pokrewieństwa lub powinowactwa, czy też na podstawie umowy podnajmu.

Do art. 27.

§ 66. Jeżeli lokal większy został podzielony na lokale mniejsze, będące przedmiotem odrębnej umowy najmu, zarówno do lokalu podzielonego, jak i do nowopowstałych lokali mają zastosowanie przepisy art. 27 ust. 1 i 2.

Do art. 28 ust. 1.

§ 67. 1. Jeżeli lokator oprócz komornego, wyrażonego w określonej kwocie, zobowiązany był z tytułu najmu jeszcze do innych świadczeń (w gotówce, w naturze, w pracy lub w innej formie) jednorazowych lub powtarzających się, do sumy komornego dolicza się wartość tych świadczeń obliczonych w stosunku rocznym według ich wartości z miesiąca sierpnia 1939 r.

2. Jeżeli natomiast w sumie komornego z miesiąca sierpnia 1939 r. pobieranego za lokal mieściła się także należność za umeblowanie, opał, światło, obsługę itp. świadczenia ze strony właściciela budynku, wówczas należy sumę komornego zmniejszyć o wartość tych świadczeń.

3. Jeżeli lokator opłaca tylko część komornego, a pozostałą część za niego opłaca służbodawca lub inna osoba, za podstawę opodatkowania przyjmuje się 12-krotną łączną sumę komornego należnego właścicielowi budynku z miesiąca sierpnia 1939 r.

4. Na obszarze Ziemi Odzyskanych w razie niemożności ustalenia podstawy opodatkowania w sposób wskazany w ust. 1 art. 28 dekretu terenowa rada narodowa ustali wartość czynszową, biorąc za podstawę komorne płacone w sierpniu 1939 r. za podobne lub takie same nieruchomości znajdujące się w analogicznych warunkach i podobnych miejscowościach, położonych na pozostałych obszarach Państwa.

Do art. 29. ust. 1 pkt 3).

§ 68. Inne osoby, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3), to są osoby nie opłacające podatku obrotowego.

Do art. 30.

§ 69. Dla lokali, za które komorne pobierane jest w kwocie wyższej od komornego (wartości czynszowej), obliczonego na podstawie rocznego komornego, pobieranego w miesiącu sierpniu 1939 r., podstawę opodatkowania stanowi faktyczne komorne (wartość czynszowa) z roku poprzedzającego rok podatkowy, jednak tylko w tym przypadku, jeżeli podatek obliczony od tej podstawy przy zastosowaniu stawek, przewidzianych w art. 30 ust. 3,

jest wyższy od podatku obliczonego w myśl art. 29 ust. 1 przy zastosowaniu przepisów art. 28.

Przykład:

Za lokal mieszkalny 5-izbowy: roczny czynsz, obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r., wynosił 3.600 zł. Podatek od tego lokalu przy zastosowaniu stawek przewidzianych w art. 29 ust. 1 wynosił rocznie 3.600 zł. Jeżeli za ten lokal jest pobierane komorne w kwocie wyższej od komornego podstawowego (art. 28), podatek należy obliczyć przy zastosowaniu stawek przewidzianych w art. 30 ust. 3, jednak tylko w tym przypadku, gdy przewyższa podatek obliczony w myśl art. 29 ust. 1, a zatem, gdy komorne z tego lokalu w stosunku rocznym przekracza kwotę 36.000 zł.

Do art. 32.

§ 70. Gminy miejskie powinny, a gminy wiejskie mogą pobierać podatek od wszelkich zabaw, rozrywek i widowisk, w szczególności od:

- 1) przedstawień kinematograficznych, teatralnych i rewiowych, baletowych i kabaretowych,
- 2) koncertów, deklamacyj i recytacyj, odczytów,
- 3) przedstawień cyrkowych, menażerii, pokazów zwierząt tresowanych,
- 4) zabaw tanecznych, kostiumowych, bali maskowych, dancinów itp.,
- 5) zabaw ludowych z karuzelami, huśtawkami, strzelnicami, aparatami do mierzenia siły, aparatami reprodukującymi mechanicznie utwory muzyczne, deklamacje i śpiew, z grammi połączonymi z wygraną w pieniądzech lub przedmiotach, kolejkami amerykańskimi itp.,
- 6) zawodów sportowych, wyścigów konnych, samochodowych, kolarskich, motocyklowych, walk zapaśniczych oraz innych widowisk tego rodzaju,
- 7) wystaw i muzeów (z wyjątkiem tych wystaw i muzeów, które nie służą dla celów zarobkowych), panoram,
- 8) produkcji muzycznych i artystycznych oraz dancinów w lokalach gastronomicznych,
- 9) przedsiębiorstw i instytucji utrzymujących bilardy.

§ 71. 1. Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk nie może przekraczać:

- 1) 5% od stawek od gry w totalizatora,
- 2) 10% od opłaty za wejście:
 - a) na przedstawienie opery, dramatu, komedii, na widowiska i występy choreograficzne,
 - b) na koncerty, nie połączone z innymi atrakcjami,
 - c) do muzeów i na wystawy oraz na odczyty,
 - d) na ślizgawki,
 - e) na publiczne zabawy, rozrywki i widowiska nie mające celów zarobkowych i urządzone przez prawnie istniejące stowarzyszenia i kluby oraz na zawody konne, amatorskie imprezy sportowe, pokazy lotnicze i balonowe,
- 3) 15% od opłaty pobieranej za wejście przez przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów,
- 4) 20% od opłaty za wejście na pokazy zwierząt tresowanych i do menażeryj, na bazy, kiermasze, turnieje, pokazy szachowe i bridge'owe oraz do teatru marionetek,
- 5) 30% od opłaty za wejście:
 - a) na przedstawienie farsy, operetki, komedii muzycznej i rewii (przedstawienie składane),
 - b) na zabawy taneczne, ogrodowe i inne zabawy, rozrywki i widowiska nie połączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym,
 - c) do cyrku i lunaparku,
 - d) na wyciągi konne,
- 6) 50% od opłaty za wejście na pokazy mody, seanse spirytystyczne i pokazy magiczne,
- 7) 100% od opłaty za wejście:
 - a) do variétés i kabaretów,
 - b) na imprezy sportowe zawodowców.

2. Imprezy, nie wymienione w ust. 1, podlegają stopie podatkowej grupy najbardziej zbliżonej.

3. Imprezy o programie składanym podlegają w całości stopie podatkowej według tej części programu, od której przypada najwyższa stopa podatkowa.

§ 72. 1. Zwolnienia i ulgi podatkowe mogą być stosowane na podstawie uchwały rady narodowej danej gminy.

2. Zwolnieniu w zasadzie podlegać powinny:

- 1) przedstawienia, które służą wyłącznie nauczaniu w zakładach naukowych, publicznych, prywatnych lub też które z pozwolenia władz szkolnych urządzone są wyłącznie dla uczniów tych zakładów lub ich rodzin,
- 2) przedstawienia, z których dochód przeznaczony jest wyłącznie i bezpośrednio na cele dobroczynne, z góry określone, jeżeli nie są połączone z zabawami tanecznymi i o ile wszystkie czynniki, biorące udział w organizacji imprezy (artyści, orkiestra, właściciel lokalu itp.), zrzekną się na tenże cel dobroczynny przypadającego im dochodu,
- 3) zabawy, które służą wyłącznie dla rozwoju młodzieży lub też ćwiczeń cielesnych; nie zwalnia się jednakże od podatku takich zabaw, które połączone są z totalizatorem, zakładami lub tańcami,
- 4) zabawy, urządzone przez pojedyncze osoby w prywatnych mieszkaniach oraz zabawy reprezentacyjne, urządzone przez urzędy publiczne, o ile nie pobiera się w zamian zapłaty ani za zabawy, ani też za trunki lub jedzenie; pomieszczeń klubowych nie uważa się za mieszkania prywatne.

§ 73. Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk pobiera się w formie dodatku procentowego do ceny nabytego biletu wstępu (podatek biletowy); w przypadkach gdy uczestnictwo w publicznych zabawach, rozrywkach i widowiskach nie jest uzależnione od nabycia biletu wstępu — podatek wymierza się w sposób ryczałtowy.

§ 74. 1. Podatek biletowy opłacają osoby, nabywające bilety wstępu na wszelkie publiczne zabawy, rozrywki i widowiska; inkasuje go na rzecz gminy równocześnie z pobraniem opłaty za bilet przedsiębiorstwo bądź osoba zarządzająca i ona jest za podatek ten odpowiedzialna. Przedsiębiorstwo bądź osoba zarządzająca otrzymuje za te czynności wynagrodzenie w wysokości 3% zainkasowanych sum.

2. Podatek ryczałtowy opłaca przedsiębiorstwo bądź osoba zarządzająca.

§ 75. 1. O każdej zabawie należy zawiadomić zarząd gminy najpóźniej na dwa dni

wcześniej. Imprezy wolne od podatku podlegają także zgłoszeniu.

2. Zarząd gminy wydaje potwierdzenie zgłoszenia.

3. Do zgłoszenia obowiązany jest zarówno przedsiębiorca bądź osoba zarządzająca, jako też właściciel lub dzierżawca pomieszczeń, w których odbywa się zabawa.

4. Zarząd gminy może dla zabaw urządzanych przez poszczególnych przedsiębiorców uznać jednorazowe zgłoszenie za wystarczające dla szeregu zabaw.

§ 76. 1. Podatek oblicza się według ceny i liczby wydanych biletów wstępu. Przy obliczaniu nie bierze się w rachubę biletów wydanych bezpłatnie; ilość tych biletów winna być wszakże z góry zgłoszona, nie może jednak przekroczyć 10% ogólnej liczby biletów. Cena podana na bilecie służy za podstawę opodatkowania także wtedy, jeżeli bilet został wydany faktycznie po cenie niższej; natomiast w razie pobrania kwoty wyższej od ceny podanej na bilecie, podatek oblicza się według tej faktycznie pobranej kwoty.

2. Przez cenę biletów wstępu rozumieć należy ogólną wysokość kwoty, pobranej na rzecz przedsiębiorcy bądź osoby zarządzającej. Opłatę za katalogi lub programy włącza się do ceny biletu, jeżeli warunkiem wstępu jest nabycie katalogu lub programu.

§ 77. 1. Przy zgłoszeniu przedsiębiorca lub osoba zarządzająca powinna złożyć zarządowi gminy bilety przeznaczone do sprzedaży. Na biletach muszą być podane numery bieżące, nazwa przedsiębiorstwa, termin, miejsce i rodzaj widowiska bądź zabawy, jako też cena biletu lub wzmianka, że jest on bezpłatny. Zarząd gminy stempluje bilety. Jeżeli zarząd gminy posiada własne bilety widowiskowe, przedsiębiorca obowiązany jest zaopatrzyć się w te bilety.

2. Zarząd gminy może czynić wyjątki od powyższych wymagań, dotyczących treści biletów, jak również zaniechać ich stemplowania.

§ 78. 1. Przedsiębiorca bądź osoba zarządzająca może zezwolić na udział w zabawie jedynie po okazaniu i skasowaniu ostemplowanych biletów.

2. Przedsiębiorca bądź osoba zarządzająca obowiązana jest przechowywać przez dni 30 wszelkie dowody, dotyczące ilości sprzedanych biletów, i okazać je na żądanie zarządu gminy.

§ 79. Dla restauracji, kawiarni itp. zakładów, w których odbywają się widowiska sceniczne, świetlne albo produkcje muzyczne lub które posiadają dla publiczności instrumenty muzyczne albo urządzenia do gry (np. bilard), dla sal do tańca, przedsiębiorstw, widowisk i zabaw wędrownych oraz stowarzyszeń i klubów, w których odbywają się gry towarzyskie, podatek określa się w kwotach ryczałtowych w wysokości ustalonej przez zarząd gminy.

§ 80. Wysokość podatku ryczałtowego w granicach określonych w § 71 wymierza zarząd gminy po wysłuchaniu przedstawicieli organizacji, reprezentujących podatników, oraz przedsiębiorcy bądź osoby zarządzającej.

§ 81. Jeżeli przedsiębiorca bądź osoba zarządzająca narusza przepisy §§ 74 — 80, na skutek czego brak jest danych do ustalenia wysokości podatku, zarząd gminy określi podatek w takiej wysokości, jak gdyby wszystkie miejsca rozporządzalne zostały rozsprzedane po cenach zwykłych. Na ustaloną w ten sposób należność podatkową zarząd gminy doręcza przedsiębiorcy bądź osobie zarządzającej nakaz płatniczy z wyznaczeniem 7-dniowego terminu wpłaty tej należności do kas gminy.

§ 82. 1. Podatek powinien być wpłacony do kasy gminy nie później, niż w trzecim dniu po zainkasowaniu bądź — jeżeli chodzi o podatek ryczałtowy — po urządzeniu publicznej zabawy, rozrywki lub widowiska. W razie niedotrzymania tego terminu zarząd gminy może od przedsiębiorcy bądź osoby zarządzającej ponownie publiczną zabawę, rozrywkę lub widowisko zażądać zabezpieczenia w postaci kaucji pieniężnej albo też uiszczenia z góry całości lub części należności z tytułu przypadającego podatku.

2. Również w razie zgłoszenia jednorazowych zabaw zarząd gminy może zażądać z góry kaucji w wysokości przypuszczalnego wpływu podatkowego.

Do art. 33.

§ 83. Uprawnione do poboru podatku od kopalń są zarówno te związki samorządowe, spod których terenu wydobywa się ciała kopalne jak i te, na których terenie znajduje się miejsce wydobycia ciała kopalnego na powierzchni (urządzenia lub przynależności kopalni) lub miejsca zamieszkania robotników tych kopalń.

§ 84. Maksymalna wysokość podatku na rzecz wszystkich uprawnionych do poboru podatku związków samorządowych nie może przekroczyć 1% ceny bądź wartości sprzedanej ciał kopalnego.

§ 85. Jeżeli powiatowe związki samorządowe i gminy miejskie, nie wydzielone z tychże związków, bądź gminy wiejskie, na których terenie znajduje się kopalnia, albo pobliskie związki samorządowe, na których terenie zamieszkują robotnicy tej kopalni, uchwały pobór podatku od kopalń, wymiar i pobór podatku przeprowadzi wydział powiatowy, na którego obszarze znajduje się kopalnia, i wypłaci kwoty, przypadające z tego tytułu uprawnionym związkom samorządowym, w umówionym przez nie terminie.

§ 86. W razie niewprowadzenia przez którykolwiek z uprawnionych związków samorządowych podatku od kopalń pozostałe uprawnione związki samorządowe mogą pobierać wyłącznie na rzecz swoją podatek do wysokości 1% ceny lub wartości sprzedażnej ciała kopalnego.

Do art. 34.

§ 87. Podatek od zbytku mieszkaniowego powinien być wymierzony jednocześnie z podatkiem lokalowym.

Do art. 37.

§ 88. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie pobierania podatków, wymienionych w art. 35, powinny być podejmowane w formie statutów.

2. Statuty te powinny być dostosowane do statutów wzorowych, opracowanych przez Ministerstwo Administracji Publicznej bądź Ministerstwo Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu. Wprowadzenie istotnej zmiany w tych statutach może nastąpić jedynie za zezwoleniem Ministra Administracji Publicznej bądź Ministra Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Do art. 39 i 46.

§ 89. Gminy miejskie oraz powiatowe związki samorządowe, pobierające dotychczas podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych w wysokości przekraczającej 10% należności za spożycie, obowiązane są stawkę tę obniżyć na rok 1946 i 1947 do wysokości dozwolonej w art. 39 ust. 2.

Do art. 40 ust. 2.

§ 90. Ulgi podatkowe, przewidziane w art. 40 ust. 1, stosowane będą również w r. 1947, ale tylko w stosunku do lokali mieszkalnych jedno-, dwu- i trzyizbowych, zajmowanych przez osoby zatrudnione w publicznej służbie państwowej lub samorządowej oraz przez osoby pobierające zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszków publicznych.

Do art. 40 ust. 3.

§ 91. Gminne bądź miejskie rady narodowe przy obniżaniu a nawet całkowitym zwalnianiu poszczególnych grup podatników od podatku od lokali powinny w granicach słuszności gospodarczej mieć na względzie rozszerzenie koła osób, którym ulga została przyznana w myśl art. 40 ust. 1, w szczególności na osoby pracujące w przedsiębiorstwach, mających szczególne znaczenie ze względu na lokalne potrzeby gminy (np. osoby zatrudnione w przedsiębiorstwach prowadzących odbudowę, wytwarzających produkty niezbędne dla zaspokojenia potrzeb reglamentowanego rynku miejscowego oraz w przedsiębiorstwach spółdzielczych itp.).

Do art. 40 ust. 4.

§ 92. Ulga, określona w art. 40, nie przysługuje dla lokalu, w którego części zamieszkuje osoba wymieniona w art. 29 ust. 2, chyba że chodzi o przypadek przewidziany w § 64.

Do art. 43.

§ 93. Do gmin wiejskich o charakterze miejskim zalicza się miejscowości zamieszczone w poniższym wykazie.

Wykaz gmin wiejskich o charakterze miejskim,

L.p.	Nazwa gminy	Powiat	Województwo
1.	Bolesławice	wieluński	łódzkie
2.	Brwinów-letnisko	bloński	warszawskie
3.	Falenica	warszawski	"
4.	Hel	morski	gdańskie
5.	Irena	garwoliński	warszawskie
6.	Jabłonowo I	brodnicki	pomorskie
7.	Kobyłka	radzyński	warszawskie
8.	Legionowo	warszawski	"
9.	Łaskarzew-Osada	garwoliński	"
10.	Milanówek-letnisk.	bloński	"
11.	Nowy Korczyn	stopnicki	kieleckie
12.	Piastów	warszawski	warszawskie
13.	Pionki	kozienicki	kieleckie
14.	Pławno	radom-szczański	łódzkie
15.	Rumia	morski	gdańskie
16.	Skepe	lipnowski	pomorskie
17.	Skolimów-Konstancin	warszawski	warszawskie
18.	Stopnica	stopnicki	kieleckie
19.	Tarnogóra	krasnostawski	lubelskie
20.	Urle	radzyński	warszawskie
21.	Zelów	łaski	łódzkie

Lp.	Nazwa gminy	Powiat	Województwo
22.	Grodziec	będziński	śląskie
23.	Niwka	"	"
24.	Strzemieszyce	"	"
25.	Czechowice-Dziedzice	bielski	"
26.	Bielszowice	katowicki	"
27.	Brzezinka	"	"
28.	Chropaczów	"	"
29.	Dąbrówka Mała	"	"
30.	Godula	"	"
31.	Janów	"	"
32.	Kochłowice	"	"
33.	Kończyce	"	"
34.	Lipiny	"	"
35.	Łagiewniki	"	"
36.	Michałkowice	"	"
37.	Nowa Wieś	"	"
38.	Nowy Bytom	"	"
39.	Orzegów	"	"
40.	Panewniki	"	"
41.	Pawłów	"	"
42.	Piotrowice	"	"
43.	Ruda	"	"
44.	Szopienice	"	"
45.	Świętochłowice	"	"
46.	Wełnowiec	"	"
47.	Kalety	lubliniecki	"
48.	Tychy	pszczyński	"
49.	Łaziska Górne	"	"
50.	Czerwonka	rybnicki	"
51.	Niedobczyce	"	"
52.	Knurów	"	"
53.	Pszów	"	"
54.	Radlin	"	"
55.	Brzeziny Śląskie	tarnogórski	"
56.	Brzozowice-Kamień	"	"
57.	Dąbrówka Wielka	"	"
58.	Piekary Śl.	"	"
59.	Radzionków	"	"
60.	Bobrek	bytomski	"
61.	Chruszczów	"	"
62.	Miechowice	"	"
63.	Mikulczyce	"	"
64.	Rokitnica	"	"
65.	Kędzierzyn	kozielski	"

Do art 50.

§ 94. Zakres obowiązywania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) rozciąga się na

cały obszar Ziem Odzyskanych z ograniczeniami wymienionymi w § 95.

§ 95. 1. Dla majątków państwowych i osadników rolnych, obejmujących w posiadanie gospodarstwo rolne przed dniem 1 kwietnia roku podatkowego, obniża się podatek gruntowy za pierwszy rok podatkowy o 80%. Majątki państwowe i osadnicy, obejmujący gospodarstwo rolne w posiadanie po tym terminie, nie opłacają w ogóle podatku gruntowego w danym roku podatkowym.

2. Dla nieruchomości, stanowiących miejsce opuszczone i poniemieckie w myśl dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87), a znajdujących się na terenach Ziem Odzyskanych, obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości powstaje:

- 1) dla budynków mieszkalnych w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym rozpoczęto użytkowanie budynku; jeżeli użytkowanie rozpoczyna się stopniowo przez obejmowanie poszczególnych lokali przez najemców, obowiązek podatkowy powstaje wówczas tylko dla tej części budynku, której użytkowanie rozpoczęto,
- 2) dla pozostałych nieruchomości (budynkowych i gruntowych) — w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym nieruchomość została objęta w faktyczne użytkowanie dla celów, dla jakich nieruchomość z natury swej jest przeznaczona lub dla jakich się nadaje.

§ 96. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, co do §§ 94 i 95 z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Bolesław Podedworny

Minister Apropowizacji i Handlu:

Jerzy Sztachelski